

i Aarhus, som besad hans Tillid til at antage sig hans Sag, at han anseer sig for forurettet; men det er aldeles ikke noget Usædvanligt, at en Part, enten fordi han ikke kan faae den Procurator paa det Sted, hvor Retten holdes, som han ønsker til at procedere for sig, eller fordi han har særdeles Tillid til en Mand et andet Sted, vælger en saadan, uden at dette paafører ham noget større Besvær eller Beføstning. Det kunde jo ogsaa være muligt, at den ærede Forslagsstiller, selv om Sagførelsen havde været aldeles fri, ikke kunde have formaaet en Mand i Aarhus, som han kunde betro dette Hverv, til at paatage sig Sagen for ham; og det kunde være handet ham, hvis der var blevet ham meddeelt fri Proces, at netop en af de to Procuratorer, som han ikke har Tillid til, kunde være bleven befuldmægtiget til at udføre hans Sag; han maatte da være gaaet den samme Vej, som han nu er gaaet, nemlig, han maatte henvendt sig til en Mand paa et andet Sted, og jeg er vis paa, at den Høiesterets-Advocat, som han siger, der nu fører hans Sag, ikke foretager Reiser i saa Henseende, men lader Møderne i Thinget besørge ved en Mand paa Stedet. Jeg skulde forøvrigt ikke have fundet mig opfordret til for Sagførerstandens Bedkommende at modsætte mig Forslaget, dersom jeg troede, at det vilde blive til Lov, men det troer jeg ikke. Efter min Formening vilde det blot være Tidspilbe at fremme det videre. Staten kan, efter min Overbeviisning, ikke undbrage sig for den Forpligtelse at vaage over, at det kun betroes Mand af prøvet Duellighed og Retsskaffenhed at betjene deres i Lov og Ret ukyndige Medborgere i deres vigtige, ikke sjældent Belfærds-Ånliggender, naar de bringes for Domstolene. Man vil maaskee ved denne Leilighed sige, som det tidligere ved lignende Leiligheder er skeet, at Staten ikke skal paatage sig et saadant Formynderskab for Borgerne, da disse nok selv vilde vide at udfinde de Mand, som de kunne betro sig til. Men Enhver, der kjender Noget til Tilstanden, saaledes som

den virkelig er, vil vide, at det ikke forholder sig saaledes, men at der er Mangfoldige, som aldeles ikke kunne raade sig selv i saa Henseende, og som ere langt tilbøieligere til at laane Dre til og lade sig lede af den, der smigrer deres Attraa med Opsyldelse, end den, der fraaraader dem at forfølge den. Disse ere udfatte for at falde i Hænderne paa vindesygge Personer, og de vilde tillige blive ansvarlige for saadanne Personer, naar disse af Ukyndighed eller med Forsæt fornarmede Vederparten; thi den Regel, der nu gjælder, at, naar man overgiver en Sag til en Procurator, denne da bærer hele Ansvar for Sagens Førelse, vilde ikke kunne overføres paa Parternes private Fuldmægtige. Desuden vilde, som allerede bemærket, naar Sagførelsen blev frigiven, Procuratorerne ikke kunne befales til at udføre Sager for det Offentlige, eller for dem, der meddeles fri Proces, uden Betaling, eller dog for en aldeles utilstrækkelig Betaling; men de maatte vederlægges derfor som for private Sager, da deres Forpligtelse i saa Henseende er begrundet i den udelukkende Ret, de nu have til at føre Sager for Private, der ikke dertil vilde benytte deres Frænde eller Tjener. Med en saadan Forandring vilde Sagførerne vistnok kunne finde sig meget vel tjente; men det vilde komme til at gaae ud over Communerne, hvis Udgifter i den Anledning vilde blive betydeligt forøgede. Sagførerstanden, mine Herrer, er en langt vigtigere Stand, end det synes, at Mange have Begreb om. I en forsvunden Tid, som dog ikke ligger saa meget langt tilbage, fandtes der temmelig hyppigt Procuratorer, som misbrugte deres Kald. Dette havde sin Grund i, at Standen ingen Anseelse nød, og at endog Lovgivningen viste Ugunst imod den. Nu have Sæverne og tillige Lovgivningen medvirket til at hæve den, og derfor har den selv hævet sig til en hæderlig Stand. Lad os ikke forsøge paa at rokke ved den Tilstand, som er vunden; det er et farligt Experiment, og jeg troer neppe, at Thinget vil forøge sin Anseelse derved.